

Но докато той се качваше по каменния рътъ за главната порта, една тъмна сѣнка се спущаше по тѣсната пътека отъ къмъ западната кула, и съ бързи крачки се отдалечаваше отъ Царевецъ. Сѣнката премина моста, зави край „Свети Димитъръ“ и се отправи къмъ кулата на бояря Иванко. Стражата посрещна девойката и съ дълбока изненада позна царската балдъза.

— Тукъ ли е Иванко? — попита тя съ глухъ и пресекнатъ отъ вълнение гласъ.

— Седни, госпожо. Вземи една вода ... — се обади прислужникътъ Панчо. Какво има? Зле ли ти е?

Девойката махна съ ржка.

— Тукъ ли е още Иванко?

— Не. Нѣма го. Не знамъ къде е.

— А майка му?

— Тя е въ Селви.

— Димитъръ?

— Преди малко идва стража отъ палата и му каза нѣщо. Тогава боярътъ Димитъръ се облѣче набързо и излѣзе.

Слава въздѣхна отчаяно. Где да го търси сега? Какъ да му съобщи за прозната опасностъ?

Вратата на кулата се хлопна и нѣкой се изкачи по стълбитѣ.

Ахъ, дано се отбие най-напредъ тукъ!.. — се помоли Слава и се спусна.

Влѣзе единъ високъ, едъръ мъжъ, загърнатъ въ плащаница, съ низко спуснатъ до очитѣ шлемъ.

Като видѣ девойката той остана поразенъ. Върху лицето му падна свѣтлина отъ борина.

— Зоя!

— Славо!

Тѣ се изгледаха съ недовѣрие и умраза. Прислужникътъ тихо се измъкна навънъ.

— Какво правишъ тукъ? — извика гнѣвно ромейката.

— А ти? Омѣжена жена! Не те е срамъ.

— Азъ те питамъ, какво търсишъ тукъ? — попита още веднажъ Зоя и пристѣпи съ дигнати рѣце къмъ девойката.